

До разової спеціалізованої вченої ради ID 1586
у Приватному акціонерному товаристві «Вищий
навчальний заклад «Національна академія
управління»»
вул. Ушинського, 15, м. Київ, 03151

ВІДГУК

офіційного опонента

**доктора юридичних наук, професора НІКОЛАЄНКО Тетяни Богданівни
на дисертацію ФЄРЬЄВОЇ Наталії Петрівни
на тему: «КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОГРОЗУ АБО
НАСИЛЬСТВО ЩОДО НАЧАЛЬНИКА»,
подану на здобуття освітньо-наукового ступеня доктора філософії
за спеціальністю 081 «Право»**

Ступінь актуальності обраної теми.

Ретельне вивчення представленого рукопису дисертаційного дослідження ФЄРЬЄВОЇ Наталії Петрівни на тему: «Кримінальна відповідальність за погрозу або насильство щодо начальника» та наукових праць здобувачки дає можливість стверджувати, що авторкою здійснено належний правовий аналіз важливих аспектів кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення «Погроза або насильство щодо начальника», де з позицій комплексності та системності обґрунтовано необхідність підвищення ефективності забезпечення охорони суспільних відносин, пов'язаних із захистом особи командира/начальника заходами кримінально-правового впливу.

Дисертація являє собою рукопис, який складається із двох томів, де перший том містить анотацію, вступ, 4 розділи, висновки, список використаних джерел (220 найменувань) загальним обсягом 215 сторінок та другий том – 14 додатків загальним обсягом 253 сторінки.

У відповідності до ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Реалізація такої функції покладається на

Збройні Сили України. В сучасних умовах Збройні Сили України разом з іншими представниками сектору безпеки та оборони стримують збройну агресію, розпочатої РФ проти України та дають гідну відсіч їй. Для забезпечення воєнної безпеки важливим елементом є беззаперечне та бездоганне дотримання військової дисципліни. Проте, як показує практика, це не завжди таким є.

З початком військової агресії РФ проти України, яка розпочалася ще у 2014 році негативним її проявом постало шалене зростання рівня військової злочинності (деліквентності). З аналізу судової практики можна зазначити, що у перші роки збройної агресії кількість військових кримінальних правопорушень зросла у сім разів, окремих їх видів у 12, 15, 67 та 80 разів, із вчиненням тяжких та особливо тяжких злочинів у двічі, з питомою вагою у структурі загальної злочинності (деліквентності) – у 20 разів, засуджених військовослужбовців у майже шість разів. Навіть посилення кримінальної відповідальності за вчинення військових кримінальних правопорушень, у тому числі в умовах воєнного стану, суттєво не вплинуло на цей показник. Тому актуальним постає питання забезпечення військового правопорядку, неухильне та бездоганне дотримання/виконання її суб'єктами елементів військової дисципліни як складової воєнної безпеки та здатності представникам сектору безпеки та оборони надійно протистояти сучасному противнику.

В різні часи проблемам кримінально-правової охорони суспільним відносинам у сфері захисту життя та здоров'я військовослужбовців перебували у колі наукових розробок як вітчизняних, так зарубіжних вчених. Проте, зважаючи на сучасні загрози національній безпеці України, питання воєнної безпеки та підтримання належного рівня військового правопорядку, у тому числі порядку підлеглості та військової честі постали на часі.

З урахуванням вище зазначеного тема дисертаційного дослідження ФЕРЬЄВОЇ Наталії Петрівни «Кримінальна відповідальність за погрозу або насильство щодо начальника» є актуальною та своєчасною.

До того ж актуальність роботи підкреслюється і тим, що **обрана тема відповідає загальнодержавним та відомчим пріоритетам** щодо забезпечення воєнної безпеки, військової правопорядку та забезпечення дотримання основних принципів військової дисципліни.

Дисертація виконана відповідно до Стратегії воєнної безпеки України (Указ Президента України від 25 березня 2021 року № 121/2021), Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу (Закон України від 18 березня 2004 року № 1629-IV), актів законодавства України, пов'язаних з дотриманням порядку несення і проходження військової служби, Пріоритетних напрямів розвитку правової науки на 2016–2020 роки (постанова загальних зборів Національної академії правових наук України від 03 березня 2016 року), а також в межах науково-дослідних робіт Вищого навчального закладу «Національна академія управління» на 2022–2024 роки «Правові засади забезпечення національної безпеки та оборони України» (№ 0122U202085) та «Правове забезпечення суспільних відносин в умовах європейської інтеграції» (№ 0122U202084).

Дисертанткою вірно визначена мета дослідження та вміло сформульовані для її досягнення завдання, які спрямовані для підвищення ефективності кримінального права у сфері військових правовідносин, пов'язаних із порядком підлеглості та дотриманням військової дисципліни.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків та рекомендацій, сформульованих у дисертації та їх достовірність не викликає заперечень.

Зі змісту дисертації вбачається, що дисертантка дотримується обраної методології. Робота характеризується системним підходом до предмету дослідження. Відзначається вміле використання здобувачкою законодавчих актів держави, міжнародно-правових документів, аналітичних та статистичних відомостей Державної судової адміністрації України, а також результатів анкетування, які проводилися серед військовослужбовців – офіцерів Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського (152 особи), особового складу Національної гвардії України

(106 осіб) з питань кримінально-правової охорони командирів/начальників у зв'язку з виконанням ними обов'язків військової служби та суддів (23 особи), частина з яких розглядали кримінальні провадження за участі військовослужбовців, які вчинили військові кримінальні правопорушення, у тому числі, передбачених відповідними частинами ст. 405 Кримінального кодексу України «Погроза або насильство щодо начальника».

Обґрунтованість положень, сформульованих у дисертації, підтверджується також критичним аналізом наявних переважно вітчизняних та в окремих випадках зарубіжних учених у галузі філософії, теорії та історії держави і права, кримінального та міжнародного права та інших галузей права, які стосуються проблемних питань забезпечення військової дисципліни підлеглих і дотримання військової дисципліни, а також виконання статутних вимог підпорядкування підлеглих і дотримання ними поваги до командирів і начальників у зв'язку з виконанням ними обов'язків військової служби.

Заслуговує на увагу критичність аналізу наукових позицій вчених, чинних законодавчих актів України та передового досвіду окремих країн світу для посилення формулювання авторських пропозиції стосовно удосконалення законодавства в частині кримінальної відповідальності за погрозу або насильство щодо начальника.

Наукова новизна положень, висновків, рекомендацій, сформульованих у дисертації, повнота їх викладу в опублікованих працях.

Проведений аналіз запропонованої роботи свідчить про те, що в результаті проведеного дисертаційного дослідження авторці удалося вирішити поставлені завдання та отримати нові результати.

Так, привертає увагу проведений авторкою ретроспективний огляд правових джерел, який у комплексності та системності підходу надав можливість визначити періодизацію розвитку правової норми про кримінальну відповідальність за «Погрозу або насильство щодо начальника» на території сучасної України. Встановлено, що витоки досліджуваного

кримінального правопорушення беруть свій початок ще з часів Київської Русі. Його унормування відбувалося тривалий час. Проте з III періоду, який охоплює X-XIV століття відбулося започаткування досліджуваного правопорушення. Подальший шлях його становлення супроводжувався змінами, зумовлені суспільно-політичним устроєм влади, зміною форм зовнішнього прояву порушення, різним трактуванням законотворця. Водночас, незважаючи на це, отримавши певну сталість правового унормування і до сьогодні питання кримінальної відповідальності за погрозу чи насильство щодо начальника залишаються суспільно небезпечними діями. Саме вони загрожують військовій дисципліні, відносинам підлеглості, які поряд з іншими принципами військового будівництва є базовими для військового правопорядку як об'єкта кримінально-правової охорони.

Заслуговує на схвалення позиція авторки щодо конкретизації суспільної небезпечності військового кримінального правопорушення «Погроза або насильство щодо начальника», авторського бачення родового та безпосереднього об'єктів цього кримінального правопорушення та виокремлення структурних елементів суспільних відносин як основи родового та безпосереднього об'єктів. Визначено, що структурними елементами суспільних відносин безпосереднього об'єкта «Погрози або насильства щодо начальника» є суб'єкти (носії) цих відносин – військовослужбовці, військовозобов'язані та резервісти під час проходження зборів, предмет відносин – стосунки (умови), які забезпечують недоторканність особи начальника / командира зі сторони підлеглих у зв'язку з виконанням ними обов'язків військової служби та соціальний зв'язок (суспільно значуща діяльність) як зміст відносин, важливою ознакою якого є обов'язок правомірної поведінки суб'єктів відносин.

Заслуговує позитивної оцінки обґрунтування позиції щодо унормування «командира» і «начальника» як суб'єкта таких відносин. Доведено, що з урахуванням положень чинного законодавства у военній сфері, аналізу практики притягнення до кримінальної відповідальності,

проведеного опитування серед військовослужбовців та суддів у цьому є нагальна потреба.

Досліджуючи особливості притягнення до кримінальної відповідальності за погрозу чи насильство щодо начальника, дисертантка з урахуванням сучасних умов сьогодення (зміни правового режиму в державі), доходить логічного висновку щодо необхідності корегування кримінально-правової політики держави у бік посилення кримінальної відповідальності за вчинення військових кримінальних правопорушень з більш зваженим застосуванням видів покарань, які застосовуються до військовослужбовців (арешт, тримання у дисциплінарному батальйоні) та більш ефективнішого впливу на попередження військової делінквентності. У зв'язку з цим запропоновано законопроект (№9017 від 23.12.2022) з відповідними змінами до Кримінального кодексу України. Така позиція є логічним завершенням дисертаційного дослідження та беззаперечним свідченням його практичної спрямованості.

Для цілісності уявлення та досягнення поставленої мети дослідження доволі доречною постала позиція дисертантки щодо проведення аналізу спеціальних питань відповідальності за погрозу чи насильство щодо начальника крізь призму класифікації військових кримінальних правопорушень за ступенем враженості їх специфічного характеру з використанням позитивного досвіду інших країн світу та ґрунтовним висвітленням заходів кримінально-правового характеру, які застосовувались/ються до осіб, що вчинили/яли досліджуване кримінальне правопорушення з подальшим окресленням проблемних питань та шляхів їх вирішення.

Оцінка структури та змісту дисертації, її завершеності в цілому.

Структура наукової роботи характеризується логічною упорядкованістю, послідовністю викладення матеріалу, що відображає тему дослідження.

Об'єкт і предмет дослідження чітко визначені, отримані результати відзначаються науковою новизною.

Для досягнення поставної мети дисертантка узагальнила сучасний стан дослідження та зарубіжний досвід правового унормування кримінальної відповідальності за погрозу та насильство щодо начальника, проаналізувала кримінально-правові ознаки вказаного кримінального правопорушення, сформулювала особливості кримінально-правової кваліфікації та спеціальні питання відповідальності, а також, окресливши проблемні питання, сформулювала шляхи їх вирішення.

Слід відзначити, що науковий стиль викладення тексту роботи та її оформлення не викликають зауважень. Дисертація у цілому є свідченням вільної орієнтації автора у галузі кримінального права, обізнаності у науковій літературі, а також законодавстві, що має безпосереднє відношення до забезпечення військового правопорядку.

Теоретичні висновки та практичні пропозиції базують на достатньому науковому рівні, що свідчать про високий ступінь наукової кваліфікації ФЕРЬСВОЇ Наталії Петрівни.

Наукові результати дисертації достатньо апробовані. Основні положення висвітлені у тринадцяти наукових працях, п'ять з яких у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України, одна – у зарубіжному періодичному виданні, сімох тезах доповідей, які оприлюднені на міжнародних науково-практичних заходах й розміщені у збірниках матеріалів наукових конференцій. Слід відзначити, що презентовані наукові праці є достатніми для наукового обґрунтування запропонованих авторкою положень як нових, висвітленню окреслених наукових проблем та формулюванню шляхів їх логічного вирішення.

За змістом, формою та об'ємом вказані напрацювання повною мірою відповідають вимогам МОН, які висуваються до праць такого гатунку та відображають змістовні положення отриманих результатів.

У цілому, аналізуючи зміст дисертації, наукові праці, опубліковані за темою дослідження, використані джерела, ступінь обґрунтованості отриманих результатів, дозволяє стверджувати, що рецензована робота

ФЕРЬЄВОЇ Наталії Петрівни є кваліфікаційною науковою працею, що виконана особисто, у якій авторці удалось досягти поставленої мети.

Оформлення дисертаційної роботи здійснено відповідно до встановлених вимог і стандартів.

Значення дисертаційної роботи для науки і практики та можливі шляхи використання результатів дослідження.

Дисертаційна робота ФЕРЬЄВОЇ Наталії Петрівни з урахуванням актуальності дослідженої проблематики, обґрунтованості наукових результатів, результатів їх впроваджень у практичну діяльність є свідченням вагомого значення та важливості отриманих результатів для науки кримінального права, запобіганню кримінальним правопорушенням у військовій сфері та забезпеченню воєнної безпеки у цілому.

Викладені у роботі висновки і практичні рекомендації впроваджені та можуть бути використані: *у законотворчій діяльності* – шляхом запровадження проекту Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо злочинів проти встановленого порядку несення військової служби» №9017 від 15 лютого 2023 року (лист Комітету з питань правоохоронної діяльності Верховної Ради України від 23 грудня 2022 року № 04-27/12-2022/221788 та лист Департаменту юридичного забезпечення Міністерства оборони України від 20 січня 2023 року № 298/2/196) в частині удосконалення положень чинного законодавства щодо кримінальної відповідальності за погрозу або насильство стосовно начальника; *в практичній діяльності* – в процесі аналітичної діяльності суддів та працівників апарату Верховного Суду (лист Верховного Суду від 29 вересня 2022 року № 2633/0/2-22); *у науково-дослідній діяльності* – для підготовки науково-практичних і навчально-методичних досліджень здобувачів вищої освіти (акт впровадження ПВНЗ «Європейський університет» від 15 листопада 2022 року); *в освітній процес* – для удосконалення навчально-методичного забезпечення при викладанні навчальних дисциплін блоку спеціальної (фахової) підготовки на першому (бакалаврському), другому (магістерському) рівні вищої освіти за

спеціальностями 081 «Право», 262 «Правоохоронна діяльність» кримінально-правового спрямування (акти впровадження в освітній процес: ВНЗ «Національна академія управління» від 10 листопада 2022 року, ПВНЗ «Європейський університет» від 15 листопада 2022 року, Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 18 листопада 2022 року, Національний університет оборони України імені Івана Черняхівського від 30 листопада 2022 року).

Проведений аналіз змісту дисертаційного дослідження дає можливість засвідчити, що проведене дослідження є самостійним, його актуальність та науковий рівень не викликає жодних заперечень, отримані результати мають суттєве теоретичне та практичне значення.

Викладене вище є підставою для загальної позитивної оцінки дисертації ФЕРЬЄВОЇ Наталії Петрівни на тему «Кримінальна відповідальність за погрозу або насильство щодо начальника» як самостійного монографічного наукового дослідження з актуальної та важливої для науки, практики, особливо в умовах сьогодення, проблем забезпечення воєнної безпеки, військового правопорядку та протидії військовій делінквентності заходами кримінально-правового впливу.

Проте, наголошуючи на позитивних аспектах дослідження, вважаємо за необхідне висловити певні зауваження, вказати на дискусійні моменти, які потребують додаткової аргументації чи роз'яснення автором під час публічного захисту .

1. Аргументуючи питання актуальності обраної теми дослідження авторці доцільно було б більш переконливо у вступі роботи навести статистичні дані, які б вказували на зміну (динаміку) рівня військової делінквентності у цілому та щодо досліджуваного кримінального правопорушення зокрема, а також відповідні тенденції у зв'язку із зміною правового режиму в державі (оголошенням мобілізації, запровадженням воєнного стану, введенням особливого періоду). Відсутність цього не дає можливості зрозуміти, чому дисертантом використовується період дослідження починаючи з 2011 року, в окремих випадках з 2012 року, а не

обрано період до 2014 року, з 2014 року та з 2022 року, коли відбувалася зміна правового режиму в державі?

2. Як і будь-яке наукове дослідження дисертаційне дослідження від творчого задуму до кінцевого оформлення має відповідати встановленим вимогам. Підтверджуючи актуальність обраної теми, належний ступінь обґрунтованості наукових положень і висновків, їх достовірність та новизну, водночас зауважимо, що в роботі зустрічають окремі положення, які мають певну некоректність.

По-перше, в роботі присутні стилістичні, граматичні, пунктуаційні помилки.

По-друге, уживається термінологія та літерна аббревіатура, які не завжди відповідають загальноприйнятим вимогам та оформлені згідно з нормативними стандартами. Так, в роботі доволі часто підмінюються поняття «кримінальне правопорушення» та «злочин». Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» від 22 листопада 2018 року № 2617-VIII був запроваджений інститут кримінальних проступків як різновид кримінального правопорушення. Для введення в площину кримінального права поняття «кримінальний проступок» законодавцем було трансформовано поняття «злочин» у поняття «кримінальне правопорушення». Кримінальне правопорушення постало єдиним визначенням для злочинів та проступків. Проте використання поняття «злочин» може мати місце лише у разі, коли воно відповідає вимогам ст. 11 та ст. 12 Кримінального кодексу України. В решта випадків застосування «злочину» як повної ідентичності «кримінальному правопорушенню» є не правильним.

Така ж тенденція спостерігається і щодо інших термінів, зокрема як «військ і сил». З дотриманням вимог пп.16-18 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку» уразі використання правоохоронних та розвідувальних органів, державних органів спеціального призначення з правоохоронними

функціями, Збройних Сил України, інших військових формувань необхідно вживати поняття як «сили безпеки» і «сили оборони».

По-третє, при формулювання загальних висновків на с. 184 – 189 дисертації авторці доцільно б було для більш предметної репрезентації отриманих результатів дослідження використовувати такі ключові слова, як: доведено, встановлено, обґрунтовано, визначено тощо.

3. Для підтвердження власних аргументів, критичного аналізу положень законодавства авторкою доволі ґрунтовно здійснювалось використання емпіричної бази. Не піддаючи сумніву доцільність та необхідність використання отриманої інформації, виникає питання щодо обмеженості застосування отриманих даних у просторовому та часовому вимірі.

По-перше, на фоні бездоганного схвалення проведеного детального аналізу судових вироків стосовно засуджених за «Погрозу або насильство щодо начальника» (том 2 додаток О) за період з 2012 року по 2022 рік не зрозумілим є те, чому авторка у самій роботі обмежилась винятково прикладами за 2012, 2013, 2014 роки (том 1, с. 49, 68, 70, 72, 76, 90, 98) в окремих випадках 2016 роком?

По-друге, використання саме таких приладів в окремих ситуаціях постало не актуальним та доречним, оскільки: а) не враховували умови сьогодення (висвітлюються рішення судів у період дії АТО, ООС без урахування умов воєнного стану після його запровадження); б) були нечинними, з точки зору їх актуальності на сьогодні (стосується військових звань); в) місце вчинення кримінального правопорушення у переважній більшості обмежувалось територією, яка на сьогодні є тимчасово окупованою або певною територією України (східною, частково південною та в окремих випадках західною); г) не відображали зміни (лише в окремих випадках та частково) щодо посилення кримінальної відповідальності та виключенні правових можливостей призначення більш м'якого покарання, ніж передбачено законом та звільнення від відбування покарання з випробуванням в умовах воєнного стану.

4. Одним із здобутків дисертантки є окреслення авторського бачення щодо посилення кримінальної відповідальності за погрозу або насильство щодо начальника із розробленням конкретних пропозиції із внесення змін до Кримінального кодексу України.

При дослідженні заходів кримінально-правового впливу, які застосувались до військовослужбовців, які вчинили погрозу або насильство щодо начальника авторкою було встановлено, що в умовах воєнного стану для підвищення ефективності попередження військової делінквентності доцільно більш зважено підходити до застосування щодо військовослужбовців спеціальних покарань, таких як: арешт та тримання в дисциплінарному батальйоні. Проте з урахуванням проведеного анкетування серед суддів авторкою наголошується, що найбільш ефективним видом покарання, який може застосовуватись до військовослужбовців у 100 % випадків є позбавлення волі (с. 164). Однак така позиція є дискусійною.

Посилення кримінальної відповідальності за вчинення окремих військових кримінальних правопорушень шляхом застосування більш суворих видів покарань, зокрема позбавлення волі не є ефективним засобом протидії кримінальній делінквентності.

По-перше, із запровадженням законодавцем більш суворих заходів кримінально-правового впливу, яке відбувалось неодноразово (Закон України від 12 лютого 2015 року № 194-VIII, Закон України від 13 грудня 2022 року № 2839-IX) покращення кількісно-якісного стану військової делінквентності не відбулося.

По-друге, із поширенням застосування до військовослужбовців загальних видів покарань нівелюють юридичне значення спеціальних видів покарань, які застосовуються до військовослужбовців як осіб із спеціальним статусом.

По-третє, підтримання позиції щодо ефективності застосування до військовослужбовців саме позбавлення волі не дає можливості отримати відповідне наукове підтвердження. При призначенні позбавлення волі військовослужбовці втрачають свій спеціальний статус як статус

військовослужбовця. В подальшому вони обмежені/позбавлені у його отриманні. У разі наступного притягнення до кримінальної відповідальності статус таких осіб (як колишнього військовослужбовця) ніде не вказується. Окремого дослідження з вказаного питання не проводилося.

5. Декларуючи у роботі положення, які дістали подальшого розвитку «базові положення щодо поняття, суті та змісту військово-кримінальної політики при винесенні покарань за вчинення військових кримінальних правопорушень (погрози або насильства щодо начальника)» з подальшим твердженням щодо необхідності «реанімувати систему і структуру органів військової юстиції (військова прокуратура, військові суди), створення військової поліції як інститутів військово-кримінальної політики в Україні» (с.34), не знайшли свого належного розвитку та відповідного підтвердження ні в роботі, ні у наукових її результатах (наукових публікаціях), а лише мали часткове згадування на с. 164, 181, 182, 183 та констатування у загальних висновках на с.188, 189.

Водночас висловлені пропозиції та зауваження не впливають на загальну позитивну оцінку рецензованої роботи, оскільки більшість із них, як правило, не торкаються основних концептуальних положень дисертації, мають виключно рекомендаційний характер та можуть бути враховані автором у майбутніх наукових дослідженнях.

Підсумовуючи вищевикладене, слід зазначити, що дисертація **ФЄРЬЄВОЇ Наталії Петрівни на тему: «Кримінальна відповідальність за погрозу або насильство щодо начальника»** є самостійною завершеною кваліфікованою науковою роботою, яка містить нові науково обґрунтовані результати в галузі кримінального права, що мають істотне науково-теоретичне та практичне значення.

Анотація дисертації повністю відповідає її змісту.

Опубліковані автором наукові праці повною мірою розкривають основний зміст роботи. Робота пройшла належну апробацію.

Дисертація виконана на належному науковому рівні і повністю відповідає вимогам, які встановлені до кваліфікованих наукових робіт, які

подаються з метою присудження ступеня доктора філософії – Порядку присудження доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 та вимогам, які висуваються до оформлення дисертацій, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України «Про затвердження вимог до оформлення дисертації» від 12 січня 2017 року № 40 зі змінами від 31 травня 2019 року.

Вищенаведене дозволяє зробити **остаточний висновок** про те, що дисертантка ФЄРЬЄВА Наталія Петрівна заслуговує на присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Офіційний опонент –

**професор кафедри теорії права та кримінально-процесуальної діяльності
Національної академії Державної прикордонної служби
України імені Богдана Хмельницького
доктор юридичних наук, професор**

Тетяна НІКОЛАЄНКО

Підпис засвідчую
Начальник відділення контролю
та документального забезпечення
Андрій Львович
«22» 06 2023 р.

